

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

No és pas que patim un hivern especialment rigorós. Jo mateix, tot i que no gaudeixo d'una memòria privilegiada, en recordo de pitjors, pel que fa al fred i al mal temps. Ep! Si és que no empitjora a partir de la segona setmana de febrer...

Però em sembla observar una atonia general, com si ens atúis la gelera. Es parla poc —i crec que amb una desgana mal dissimulada— d'escàndols polítics, de crisis de partits, d'eleccions més o menys pròximes, de recessions econòmiques, de la caiguda d'imperis comunistes i capitalistes, de greus contaminacions de cels, de rius i d'aïres lliures... És com si haguéssim deixat en estat d'hivernació una colla de qüestions que solen ésser motiu de converses i, sovint, d'acalorades controvèrsies.

Algun articulista va escriure i publicar, no fa pas gaire, que la gent s'havia desentès de la guerra del Golf. Que gairebé no se'n parlava, com si altres maldecaps tinguéssim. Per uns instants, cosa de pocs dies, feia l'efecte que tenien raó, que l'argument havia perdut consistència. Però jo trobava que no, que fruïa d'una gran popularitat. Sobretot, es podia comprovar que els columnistes i els locutors de tots els mitjans de difusió insistien en el seu interès pel tema. Crec que tots hi hem caigut, amb més o menys encert, com ja sol passar. En Josep Gifreu, en un article publicat a l'AVUI, deia: "Tothom s'atreveix a llançar

Bones i males notícies

judicis globals sobre els rols dels mitjans en tal i tal situació." És ben cert!

Posats a elucubrar, jo afirmaria que s'escriu molt sobre temes que interessin, per allò de la llei de l'oferta i la demanda. Es llegeixen o s'escolten les diverses opinions sobre la guerra del Golf, encara que (no sé ben bé per què) s'hagi adoptat l'actitud de fer veure que ja estem tips de sentir sempre les mateixes coses, a través de diaris i revistes, de les televisions locals i de les famoses cadenes CNN i ABC News. En realitat, ens són renovades les preocupacions cada dia que passa, i n'hi ha prou de donar una ullada al mapa per experimentar el neguit de la proximitat dels països del Magrib amb les coses del sud de l'Estat espanyol.

Com és gairebé de llei, les dretes i les esquerres han adoptat posicions antagòniques pel que fa a l'Orient Mitjà. Curiosament, coincideixen a justificar la guerra, els uns emparant Saddam Hussein i els altres lloant Bush. Un escriptor amic meu, narrador i periodista, militant d'esquerra de probitat reconeguda, va escriure un article on expressava les seves simpaties per Saddam Hussein. Deia que era un sentiment una mica a con-

tracor, però que no hi podia fer més: trobava que el dictador iraquí era una mena de David que s'enfrontava a un Goliat abusador. Ja se sap, és allò de l'obligada tendresa que inspiren els febles... Però a mi em va semblar que l'amic oblidava que, com a David, Saddam Hussein no dóna el tipus. Ha mostrat una tendència irritant a atropellar els qui són més dèbils que ell, massacrant els kurds, matant ciutadans de l'Iran amb armes químiques, invadint el diminut Kuwait i bombardejant objectius —civils— d'un altre país petit, Israel. A més, demostra un menyspreu notori pels seus propis compatriotes, perquè els ha abocat a una terrible destrucció mentre ell manté a cos de rei la pròpia integritat física, en un refugi blindat que compta amb requisits que es poden qualificar (mai tan ben dit) de luxe oriental.

Mentrestant, les notícies s'empenyen l'una a l'altra, com si participessin en una cursa per cridar l'atenció. Una que a mi m'ha semblant excel·lent ha passat quasi desapercebuda: l'empresa Unió Texas, que ha realitzat prospeccions petroleres a Oix, a Montagut de Fluvià (Garrotxa), ha abandonat la il·lusió de trobar-hi allò que se'n diu or negre, perquè a 700 metres de fondària ha topat amb una massa de granit. Gràcies, granit! Si els països de l'Orient Mitjà haguessin tingut un aliat com aquest, s'estalviarien els maldecaps que ara els afligeixen.

Pere Calders